

РЕШЕНИЕ

№ 487

гр. Благоевград, 03.08.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – БЛАГОЕВГРАД, ПЪРВИ ВЪЗЗИВЕН
ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ**, в публично заседание на единадесети юли през
две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Анета Илинска

Членове: Милена Каменова
Миглена Кавалова-Шекирова

при участието на секретаря Здравка Янева
като разгледа докладваното от Миглена Кавалова-Шекирова Въззивно
гражданско дело № 20231200500448 по описа за 2023 година

Производството по делото е образувано по депозирана въззивна жалба с
вх. № 903706/26.04.2021 г. от Р. С. С., ЕГН *****, с адрес: с. Дж., общ.
Сандански, против Решение № 900922/02.04.2021 г., постановено по гр. д. №
1107/2019 г. по описа на РС – Сандански и частна жалба с вх. №
900341/16.03.2023 г., подадена от РПК „ПИРИН“, със седалище и адрес на
управление гр. Сандански, представлявана от председателя Л. К. К., чрез адв.
Л. К., със съдебен адрес гр. Сандански, ул. „адрес“ № 36, против Определение
№ 900023/09.02.2023 г., постановено по гр. д. № 1107/2019 г. по описа на РС –
Сандански.

Във въззивната жалба се излагат подробни съображения, че решението е
неправилно, незаконосъобразно, необосновано, постановено в несъответствие
със събраните доказателства. Моли се решението да бъде отменено,
предявените първоначални искове да бъдат отхвърлени, а насрещните такива
да бъдат уважени.

Във въззивната жалба е направено на основание чл. 266, ал. 1 ГПК
доказателствено искане да се приеме като доказателство по делото отчет на
дневните продажби от 06.09.2015г., като въззивникът излага съображения за

искането си, което искане в проведеното по делото открито съдебно заседание пред въззивната инстанция на 11.07.2023г. не е уважено от въззивния съд.

Във срока за отговор на въззивната жалба е постъпил такъв от въззиваемия, в който отговор се оспорва въззивната жалба, въззиваемият моли съда да потвърди изцяло атакуваното в настоящото производство решение, като възразява срещу искането на въззивника за приемане на писмено доказателство по делото – посочения по – горе отчет.

В частната жалба с вх. № 900341/16.03.2023 г., подадена от РПК „ПИРИН“, със седалище и адрес на управление гр. Сандански, представлявана от председателя Л. К. К., чрез адв. Л. К., се излагат съображения за неправилност на атакуваното Определение № 900023/09.02.2023 г., постановено по гр. д. № 1107/2019 г. по описа на РС – Сандански в отхвърлителната му част, както и в частта, в която на ответницата по първоначалните иски са присъдени разноси и се моли съдът да го отмени в отхвърлителната част и да присъди претендираните разноси, както и да го отмени в частта, в която на ответницата по първоначалните иски са присъдени разноси и да остави без уважение искането ѝ за присъждане разноси, респ. да измени определението в тази му част, като определи по – малък размер на същите.

В срока за отговор на частната жалба, не е постъпил такъв от ответника по нея.

Съдът, като обсъди направените в жалбата оплаквания, извърши проверка на обжалвания съдебен акт, съгласно разпоредбата на [чл. 271, ал. 1 от ГПК](#), при съвкупната преценка на доказателствата по делото, намира за установено следното:

Производството пред районния съд е образувано по предявена искова молба от **Районна потребителна кооперация „Пирин“**, със седалище и адрес на управление: гр. Сандански, бул. „адрес“ № 13, ЕИК 000003338, представлявана от Председателя И.Н.Щ. срещу **Р. С. С.**, с постоянен адрес с. Дж., община Сандански.

Ищецът твърди, че с ответницата Р. С. С. са били в трудово правоотношение въз основа на сключен между тях трудов договор № 18/19.11.2012г., съгласно който същата изпълнявала длъжността „продавач -

консултант” - управител на смесен магазин, находящ се в с. Дж., община Сандански, собственост на представляваната него Районна потребителна кооперация „Пирин” гр. Сандански. Твърди се, че посочената длъжност ответницата заемала до 11.05.2017г., като със заповед на ищеца № 68/11.05.2017г. трудовият договор със същата бил прекратен. Твърди се, че трудовата функция, изпълнявана от ответницата Р. С. в представляваната от ищеца кооперация съдържала в себе си характеристиките на отчетническа дейност по чл. 207, ал. 1 от КТ с оглед обстоятелството, че в длъжностната характеристика на длъжността „продавач - консултант” се включвало възложено трудово задължение на работника да събира, съхранява, разходва и отчита парични и материални ценности. Твърди, че на 10.09.2015г. в поверения на ответницата и описан по-горе магазин била извършена ревизия на стоково-материални ценности за периода 21.11.2014г. - 10.09.2015г. Резултатите от извършената ревизия, на която присъствала и ответницата показала, че за посочения период е констатирана липса на стоково-материални ценности /стоки/ в размер на 2 371, 81 лева /две хиляди триста седемдесет и един лева и осемдесет и една стотинки/. Видно от приложения към искова молба акт за резултатите от проверката на стоково-материалните ценности в смесен магазин с. Дж. с материално отговорно лице Р. С. С. е, че по счетоводни данни към 10.09.2015г. последната се е задължила със стоки на стойност 8 312, 23 лева /осем хиляди триста и дванадесет лева и двадесет и три стотинки/. С проверката се установило към 10.09.2015г., че в магазина са били налични стоки за 3 814, 16 лева /три хиляди осемстотин и четиринадесет лева и шестнадесет стотинки/, налична сума в касата 1 514, 16 лева/хиляда петстотин и четиринадесет лева и шестнадесет стотинки/, естествени загуби /брак/ в размер на 42, 60 лева /четиридесет и два лева и шестдесет стотинки/ и посочени според ответницата вересии на стойност 569, 50 лева /петстотин шестдесет и девет лева и петдесет стотинки/, т.е. 1/3 /една трета/ от доставените на ответницата и получени от същата стоки са липсвали. Твърди се, че след приспадане на естествените загуби /брак/, контролният орган е установил липси на стоково-материални ценности в размер на 2 371, 81 лева /две хиляди триста седемдесет и един лева и осемдесет и една стотинки/. Твърди се, че посочената сума представлявала стойността на липсващите стоки, която не била отчетена и внесена в касата на РПК „Пирин”, гр. Сандански. Ответницата отказала да посочи причина за установената липса,

описана по-горе, която е видна и от акта за резултатите от проверката на стоково-материалните ценности в поверения ѝ магазин в с. Дж. от 10.09.2015г. Тя подписала без възражения цитирания акт, като не посочила причина за установените липси. Твърди се, че ищецът е провел разговор с нея относно резултатите от проведената ревизия, при който същата обещала, че ще възстанови на части сумата за установените липси, както и в максимално кратки срокове ще събере предоставените от нея вересии. Предвид тежкото икономическо състояние в страната и трудното намиране на свободни работни места същата отправила молба да остане на работа, за да има все пак някакви доходи и да възстановява липсите и вересиите. Ищецът е обсъдил с ръководството на кооперацията изложената фактическа обстановка и решили да ѝ дадат шанс, като същата остане на работа и започне изплащането на части на дължимата от нея сума за установените липси на поверените ѝ стоково-материални ценности и посочените липси от нея като вересии.

На 18.08.2016г. в поверения на ответницата магазин била извършена ревизия на стоково-материални ценности за периода 10.09.2015г.-18.08.2016г. Констатирана е липса на стоково-материални ценности /стоки/ в размер на 4 045, 31 лева /четири хиляди и четиридесет и пет лева и тридесет и една стотинки/. Видно от приложения към настоящата искова молба акт за резултатите от проверката на стоково-материалните ценности в смесен магазин с. Дж. с материално отговорно лице Р. С. С. е, че по счетоводни данни към 18.08.2016г. последната се задължила със стоки на стойност 8 288, 29 лева /осем хиляди двеста осемдесет и осем лева и двадесет и девет стотинки/. При проверката е установено, че към 18.08.2016г. че в магазина са били налични стоки за 3 459, 98 лева /три хиляди четиристотин и петдесет и девет лева и деветдесет и осем стотинки/, налична сума в касата 307, 00 лева/триста и седем лева/,естествени загуби /брак/ в размер на 26, 60 лева /двадесет и шест лева и шестдесет стотинки/ и посочени според ответницата вересии на стойност 449, 40 лева /четиристотин четиридесет и девет лева и четиридесет стотинки/,т.е. половината от доставените на ответницата и получени от същата стоки са липсвали. След приспадане на естествените загуби /брак/, контролният орган е установил липси на стоково-материални ценности в размер на 4 045, 31 лева /четири хиляди и четиридесет и пет лева и тридесет и една стотинки/. Твърди се, че посочената сума представлявала стойността на липсващите стоки, която не е била отчетена и внесена в касата

на РПК „Пирин”, гр. Сандански. Ответницата отказала да посочи причина за установената липса, описана по-горе, която е била видна и от акта за резултатите от проверката на стоково-материалните ценности в поверения й магазин в с. Дж. от 18.08.2016г. Р. С. подписала без възражения цитирания акт, като не посочила причина за установените липси. Ищецът е провел разговор с нея относно резултатите от проведената ревизия, при който същата обещала, че ще възстанови на части сумата за установените липси, както и в максимално кратки срокове щяла да събере предоставените от нея вересии. Постигнали спогодба със С. да остане на работа, за да има все пак някакви доходи и да възстановява липсите и вересиите.

На 19.04.2017г. в поверения на ответницата магазин била извършена ревизия на стоково-материални ценности за периода 18.08.2016г.-19.04.2017г. Твърди се, че резултатите от извършената ревизия, на която присъствала и С., показала, че за посочения период е била констатирана липса на стоково-материални ценности /стоки/ в размер на 1 654, 29 лева /хиляда шестстотин петдесет и четири лева и двадесет и девет стотинки/. Твърди се, че видно от приложения към настоящата искова молба акт за резултатите от проверката на стоково-материалните ценности в смесен магазин с. Дж. с материално отговорно лице Р. С. С. по счетоводни данни към 19.04.2017г. последната е била задължена със стоки на стойност 5 279, 62 лева /пет хиляди двеста и седемдесет и девет лева и шестдесет и две стотинки/. Твърди се че проверката установила към 19.04.2017г. в магазина са били налични стоки за 3 289, 43 лева /три хиляди двеста осемдесет и девет лева и четиридесет и три стотинки/, налична сума в касата 124, 00 лева /сто двадесет и четири лева/, естествени загуби /брак/ в размер на 24, 60 лева /двадесет и четири лева и шестдесет стотинки/ и посочени според ответницата вересии на стойност 187, 30 лева /сто осемдесет и седем лева и тридесет стотинки/, т.е. 1/3 /една трета/ от доставените на ответницата и получени от същата стоки са липсвали. Твърди се, че след приспадане на естествените загуби /брак/, контролният орган е установил липси на стоково-материални ценности в размер на 1 654, 29 лева /хиляда шестстотин петдесет и четири лева и двадесет и девет стотинки/. Твърди се, че посочената сума представлявала стойността на липсващите стоки, която не била отчетена и внесена в касата на РПК „Пирин”, гр. Сандански. Твърди се, че ответницата отказала да посочи причина за установената липса, описана по-горе, която е видна и от акта за резултатите от

проверката на стоково-материалните ценности в поверения й магазин в с. Дж. от 19.04.2017г. Твърди се, че ответницата подписала без възражения цитирания акт, като не посочила причина за установените липси. Твърди се, че ищецът провел разговор с нея относно резултатите от проведената ревизия, при който същата обещала, че ще възстанови на части сумата за установените липси, както и в максимално кратки срокове щяла да събере предоставените от нея вересии.

Твърди се, че на 10.05.2017г. в поверения на ответницата и описан по-горе магазин била извършена ревизия на стоково-материални ценности за периода 19.04.2017г. - 10.05.2017г. Твърди се, че резултатите от извършената ревизия, на която присъствала и С., показала, че за посочения период е била констатирана липса на стоково-материални ценности /стоки/ в размер на 681, 75 лева /шестстотин осемдесет и един лева и седемдесет и пет стотинки/. Твърди се, че видно от приложения към настоящата искова молба акт за резултатите от проверката на стоково-материалните ценности в смесен магазин с. Дж. с материално отговорно лице Р. С. С. по счетоводни данни към 10.05.2017г. последната е била задължена със стоки на стойност 3 779, 19 лева/три хиляди седемстотин седемдесет и девет лева и деветнадесет стотинки/. Твърди се, че проверката установили към 10.05.2017г. в магазина са били налични стоки за 3 019, 28 лева /три хиляди и деветнадесет лева и двадесет и осем стотинки/, налична сума в касата 78,16 лева/седемдесет и осем лева и шестнадесет стотинки/. Твърди се, че контролният орган е установил липси на стоково-материални ценности в размер на 681, 75 лева /шестстотин осемдесет и един лева и седемдесет и пет стотинки/. Твърди се, че посочената сума представлявала стойността на липсващите стоки, която не била отчетена и внесена в касата на РПК „Пирин”, гр. Сандански. Твърди се, че ответницата отказала да посочи причина за установената липса, описана по-горе, която била видна и от акта за резултатите от проверката на стоково-материалните ценности в поверения й магазин в с. Дж. от 10.05.2017г. Твърди се, че ответницата подписала без възражения цитирания акт, като не посочила причина за установените липси. Твърди се, че ищецът провел разговор с нея относно резултатите от проведената ревизия, при който с оглед постоянното допускане на липси от същата през последните години я уведомили, че не могат да правят повече компромиси и да допускат същата да бъде МОЛ, въпреки направените от същата няколко вноски за възстановяване на

допуснатите от нея липси. Твърди се, че Р. С. обещала, че ще възстанови на части сумите за установените липси при цитираните по-горе ревизии, като трудовото правоотношение между тях било прекратено със заповед № 68/11.05.2017г. на Председателя на РПК „Пирин” гр. Сандански.

Твърди се, че относно установените липси при извършените инвентаризации на СМЦ, подробно описани по-горе, Р. С. направила осем вноски в касата на кооперацията, както следва: на 24.12.2015г. - 1 150,00 лева, на 09.02.2016г. - 100, 00 лева, на 27.09.2016г. - 620, 00 лева, на 07.02.2017г. - 540, 00 лева, на 29.04.2017г. - 1 500, 00 лева, на 24.05.2017г. - 373, 24 лева, на 20.06.2017г. - 378, 93 лева и на 27.10.2017г. - 100, 00 лева, или обща сума в размер на 4 762, 17 лева.

Твърди се, че ответницата възстановила установените на 10.09.2015г. липси в размер на 2 371, 81 лева с първите четири вноски и с част от петата вноска, направена на 29.04.2017г., подробно описани по-горе, ведно със законната лихва върху главницата от установяване на липсата до първата вноска и върху остатъка от главницата до всяка следваща вноска до окончателното изплащане на сумата на 29.04.2017г. Твърди се, че от установените на 18.08.2016г. липси в размер на 4 045,31 лева ответницата е била внесла до момента с част от петата вноска и последните три вноски, подробно описани по-горе, общо 1 786, 73 лева, както и законната лихва върху остатъка от главницата при всяка следваща вноска до 27.10.2017г., като останалата сума в размер на 2 258, 58 лева като част от липсата в размер на 4 045, 31 лева не била възстановена от Р. С. за допуснатите от нея липси и начети. Твърди се, че установените на 19.04.2017 г. липси в размер на 1 654, 29 лева С. не била възстановила. Твърди се, че установените на 10.05.2017г. липси в размер на 681,75 лева С. не била възстановила. Твърди се, че след 27.10.2017г. и до момента ответницата не била направила нито една вноска, въпреки многократните покани от тяхна страна, и по счетоводни данни оставащата сума за липси по сметка на Р. С. е била в общ размер на 4 594, 62 лева. Предвид изложеното ищецът счел, че от ответницата Р. С. С. следвало да бъде потърсена пълна имуществена отговорност за причинените от същата вреди на РПК „Пирин” гр. Сандански при изпълнение на служебните ѝ задължения като продавач в смесен магазин в с. Дж., община Сандански, собственост на представляваната от ищеца кооперация, както и за ищецът се породило и правото да получи мораторната лихва върху размера на липсите

от деня на откриването им, съответно 18.08.2016г., 19.04.2017г. и 10.05.2017г. Въпреки проведените разговори с ответницата и многократно отправяните покани към нея да възстанови сумите за липсващите стоки, до настоящия момент същата не е сторила това.

В законово установения срок по чл. 131 от ГПК ответницата Р. С. е депозирала писмен отговор, с който изразява становище за допустимост и неоснователност на предявения иск срещу нея. Не оспорва, че в РПК „Пирин“ – Сандански е работила по силата на сключен между страните в процеса трудов договор, считано от 19.11.2012 година на длъжност „продавач-консултант“ до 11.05.2017г., в смесен магазин в село Дж., като сочи, че до месец септември 2015 година ответницата изпълнявала трудовите си задължения без каквито и да е проблеми в работата и в отношенията ѝ с работодателя - РПК „Пирин“ - Сандански. На 10.09.2015г., без да ѝ бъде връчена заповед за ревизия инвентаризация, проверка или друго, в магазина дошъл служител в РПК „Пирин“-Сандански, В.Г. и ѝ заявил, че ще извърши ревизия, тя нямала притеснения относно ревизията, тъй като досега съвестно изпълнявала трудовите си задължения и нямала никакви проблеми с начети, липси и др. - всички извършвани до момента в обекта ревизии и инвентаризации, били без начети, липси и неточности. Преди, по време и след извършването на ревизията на 10.09.2015г. имала тежки здравословни проблеми /стоматологични/ и непрекъснато изпитвала болки и приемала силни болкоуспокояващи лекарства. Оспорва описаното в исковата молба, че е отказала да посочи причините за „установената липса“ и че подписала акта без възражения, а твърди, че още след приключването на броенето казала на В.Г., че не е възможно да има толкова голяма липса изведнъж, тъй като вече три години не е имало такива проблеми, но той казал, че в счетоводството щели да проверят и паричните ѝ отчети за продажби и тогава щяло да се установи цялостната картина, ответницата се съгласила, защото такава била практиката и при предишни инвентаризации и ревизии. Ответницата твърди, че след няколко дни, но не в деня на ревизията, дошъл В.Г. и ѝ казал да подпише акта и тогава подписала акта. Твърди, че след около три месеца от счетоводството ѝ казали, че трябва да започне да внася в касата на РПК „Пирин“ - Сандански пари, за да си изчисти липсите. Ответницата заявила, че е станало някаква грешка и не можело да има толкова голяма липса, но от РПК ѝ казали, че ако не започне да внася пари, щели да я дадат на

прокуратурата и да я съдят. Твърди, че не ѝ били връчени никакви документи във връзка с ревизията и във връзка с искането ѝ да внася пари, заявили ѝ, че ако се установила грешка щели да ѝ върнат парите. Тя отново се доверила на бившите си колеги, защото до този момент работили точно и коректно.

След получаване на исковата молба твърди, че проверила всички документи от нейния архив от магазина, който си съхранявала у дома. Оказало се, че има един отчет на дневните продажби от 09.08.2015г., който приложила като доказателство по делото с който тя е предала на В.Г. парична сума в размер на 2 250 лв., които той е трябвало да предаде в касата на РПК „Пирин“, след което в счетоводството да се обработи и тези пари да намалят наличността в магазина. Ответницата посочва, че това не е било направено, без да знае по каква причина и при ревизията на 10.09.2015г. т.е след около един месец се появила необяснимата за нея липса от 2 371, 81 лв., съответно ако тези пари били отчетени и приспаднати, то тогава липсата при ревизията проведена на 10.09.2015г. щяла да бъде в размер на 121, 81 лв., което е напълно нормално за магазин с такива наличности. Сочи, че парите, които от РПК „Пирин“ незаконосъобразно са я накарали да внесе и са ѝ удържали от трудовото възнаграждение не само 4 762, 17 лв., както се твърдяло в исковата молба, а 6 202, 17лв., тъй като освен парите описани в исковата молба внесени от нея на каса, в продължение на 18 месеца от месец ноември 2015г. до месец април 2017г. включително са ѝ спирани от трудовото възнаграждение по 80, 00 лева месечно, т.е. общо 1 440 лв.

След депозиране на исковата молба от РПК „Пирин“ въз основа на който е образувано гражданско дело № 1107/2019 г. по описа на РС – Сандански, Р. С. е предявила иск срещу РПК „Пирин“ гр. Сандански въз основа на който е образувано гр. дело 1440/2019 г. по описа на РС – Сандански, в исковата молба, по който се твърди, че след извършена ревизия в магазина, на 10.09.2015г. в който работела и след твърдение от страна на РПК, че са били открити липси, което тя заявила, че не отговаряло на истината, била принудена от ръководството на РПК „Пирин“ - Сандански, без да ѝ било представено никакво основание и въпреки оспорване от нейна страна, да внесе в касата на кооперацията следните суми: 1 150лв. /хиляда сто и петдесет лева/ на 29.12.2015г.; 100, 00 лв. /сто лева/ на 09.02.2016г.; 620лв. /шестстотин и двадесет лева/ на 30.09.2016г.; 540, 00 лв./петстотин и

четиридесет лева/ на 06.02.2017г.; 1 500лв./хиляда и петстотин лева/ на 01.05.2017г.; 100, 00 лв. /сто лева/ на 02.11.2017г. или общо сума в размер на 4 010 лв. /четири хиляди и десет лева/, както и без никакво основание и без нейно съгласие, от РПК „Пирин“ в продължение на 18 месеца за периода месец ноември 2015г. до месец април 2017г. ѝ били правени неправомерно удържки от трудовото възнаграждение в размер на 80 лв. /осемдесет/ лева месечно, или общо в размер на 1 440 лв./хиляда четиристотин и четиридесет лева/. Твърди, че незаконосъобразно без съгласието ѝ, не ѝ били изплатени и последните две трудови възнаграждения за месец март 2017г. – 373, 24 лв. / и за месец април 2017г. – 378, 93 лв. или общо сумата която тя е дала, а ответникът, РПК „Пирин“, е получил от нея без основание и с която се е обогатил неоснователно е в размер на 6 202, 17 лв.

В законовия срок по чл. 131 от ГПК ответникът РПК „Пирин“ гр. Сандански е депозирал писмен отговор, с който оспорва иска като недопустим и неоснователен по изложените съображения. Наличието на трудовото правоотношение между страните, възникнало на основание сключен между тях трудов договор от 19.11.2012г., съгласно който същата изпълнявала длъжността „продавач - консултант” - управител на смесен магазин, находящ се в с. Дж., община Сандански, собственост на представляваната от ответника Районна потребителна кооперация „Пирин” гр. Сандански, както и че посочената длъжност ищцата заемала до 11.05.2017г. когато с негова заповед трудовият договор със същата бил прекратен не се оспорва. Ответникът оспорва всички останали изложени в исковата молба твърдения, като липсват такива които да признава. Излага подробни фактически и правни обосновки в подкрепа на твърдението си за неоснователност на предявения иск.

С определение, постановено по делото на 22.05.2020г. районният съдът на основание чл. 213 ГПК е съединил в за разглеждане в едно производство предявените искове от ищеца РПК „Пирин“ срещу Р. С. по които е образувано гр. дело № 1107/2019г. по описа на РС – Сандански и тези, предявени от Р. С. срещу РПК „Пирин“, по които е било образувано гр. дело № 1440/2019г. по описа на РС – Сандански, като производството е продължило под № 1107/2019г. по описа на РС – Сандански.

Няма спор между страните, а и от приетите писмени доказателства по делото - трудов договор № 18/19.11.2012г., сключен между РПК „Пирин“ гр. Сандански и Р. С. С.; длъжностна характеристика на длъжността „продавач - консултант“ в РПК „Пирин“ гр. Сандански, изготвена и връчена на ответницата на 21.11.2012г.; заповед № 68/11.05.2017г. на Председателя на РПК „Пирин“ гр. Сандански за прекратяване на трудово правоотношение; Акт за резултатите от проверката на стоково-материалните ценности в смесен магазин с. Дж. от 10.09.2015г., Акт за резултатите от проверката на стоково-материалните ценности в смесен магазин с. Дж. от 18.08.2016г.; Акт за резултатите от проверката на стоково-материалните ценности в смесен магазин с. Дж. от 19.04.2017г.; Акт за резултатите от проверката на стоково-материалните ценности в смесен магазин с. Дж. от 10.08.2017г. **се установят описаните** в исковата молба и отговора по нея обстоятелства за наличието между страните на трудово правоотношение за периода 19.11.2012г. – 11.05.2017г., по силата на което ответницата е заемала длъжността „продавач - консултант“ в РПК „Пирин“ гр. Сандански в смесен магазин, намиращ се в. Дж., общ. Сандански и че са извършени описаните по – горе проверки на стоково-материалните ценности в смесен магазин с. Дж. на съответно посочените дати.

На 02.09.2015г. е била издадена Заповед № 89 на Председателя на РПК, с която е било разпоредено да се извърши инвентаризация на магазина в с. Дж., издадени са и Заповед № 66/03.08.2016г. на Председателя на РПК, с която било разпоредено да се направи инвентаризация на магазина в с. Дж., Заповед № 31/06.04.2017г. на председателя на РПК, с която е било разпоредено да се извърши инвентаризация в магазина на с. Дж.; Заповед № 43 /01.05.17г. на председателя на РПК, с която е било наредено да се извърши инвентаризация на смесен магазин в с. Дж. за исковите периоди, въз основа на които са извършени описаните в исковата молба инвентаризации и съставени съответните актове за начет, описани в исковата молба, подписани без възражение от ответника – въззиваем.

Прието е заключение и допълнително такова по назначената по делото в първоинстанционният съд съдебно – счетоводна и допълнителна такава експертизи, неоспорена от страните от което се установява, че установените

липси на стоки /стоково-материални ценности/ с четири Акта за начет, съставени въз основа на извършените инвентаризации/проверки/ на магазина на РПК в с. Дж. са на обща стойност – 8 753, 16 лв. В периода от 24.12.2015г. до 27.10.2017г., ответника по делото Р. С. С. за погасяване на установените липси в магазина в с. Дж. собственост на РПК - Сандански е внесла /удържани чрез ПКО/СПО, и РЗ/ в касата на РПК - Сандански общо сума в размер на – 4 842, 17лв. и от установените липси на стоки в магазина в с. Дж. в общ размер на 8 753, 16 лв., остава непогасена сума в размер на – 3 910, 99 лв. Мораторната лихва за забава за периода от 10.09.2015г. /датата на първата инвентаризация/ до 04.10.2019 год. /датата на исковата молба/, е общо в размер на 1 453, 47 лв. /извън експертизата, мораторната лихва за периода от 04.10.2019г. до 18.06.2020г. е в размер на – 281, 46 лв.

Съгласно заключението на назначената допълнителна съдебно – счетоводна експертиза се установява, че липсите, установени с описаните четири акта за начет са в общ размер на 8 753, 16 лева, внесени/удържани от Р. С. са в общ размер на 6 122, 17 лева, т.е. остатъкът е в размер на 2 630, 99 лева, а мораторната лихва за периода от 10.09.2015г. до 04.10.2019г. е в общ размер на 1 057, 31 лева.

При така установеното, районният съд с атакуваното в настоящото производство решение е уважил частично първоначалните искове и е отхвърлил предявените от Р. С. срещу РПК „Пирин“ такива, а с атакуваното определение, постановено по реда на чл. 248 ГПК е уважил частично искането на РПК „Пирин“ за изменение на постановеното по делото решение в частта за разноските.

При горното, въззивният съд намира следното от правна страна:

По допустимостта на въззивната жалба:

Депозираната въззивна жалба отговаря на изискванията по чл. 260 и 261 ГПК, депозирана е в срока по закон, от страна в първоинстанционното производство, с интерес от обжалването, респ. е допустима.

По основателността на въззивната жалба:

По арг. от разпоредбата на чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, по останалите въпроси е ограничен от релевираните въззивни

основания в жалбата като следи служебно за спазването на императивните материалноправни норми, по указанията на т. 1 на ТР № 1/2013 г. ОСГТК на ВКС.

С оглед горното при извършената служебна проверка на обжалваното решение, съдът счита, че то е валидно и е допустимо в проверяваната част.

По доводите във въззивната жалба:

По направеното възражение за недопустимост на атакуваното решение, поради липсата на представителна власт на Л. К., с чието участие в качеството ѝ на председател на кооперацията е продължило производството по делото пред РС - Сандански след смъртта на председателя И.Н.Щ.:

Юридическите лица се представляват от лицата, които ги представляват по закон или според устройствените им правила. Когато липсва правило за представителство, те се представляват колективно от двама членове от управлението им. В тези случаи действието е валидно, ако е било извършено съвместно от двамата членове на управлението, макар и неедновременно. Видно от представения в хода на процеса пред първоинстанционния съд протокол от 24.09.2020г. за проведено заседание на УС на РПК „Пирин“, Л. К. на основание чл. 28, ал. 1 , т. 7 от Устава на кооперацията е избрана временно да изпълнява длъжността „председател“ с всички права и задължения, произтичащи от ЗК и Устава на кооперацията до избор на нов председател и вписването му в ТРРЮЛНЦ, а след извършена от въззивния съд справка в ТР се установява, че същата е вписана като председател на кооперацията на 19.08.2021г. При това съдът приемайки посочения протокол от 24.09.2020г. за проведено заседание на УС на РПК „Пирин“, видно от който Л. К. на основание чл. 28, ал. 1 , т. 7 от Устава на кооперацията е избрана временно да изпълнява длъжността „председател“, не е имал съмнение относно представителната власт на избрания временно да изпълнява длъжността „председател“ към момента на приключване на съдебното дирене пред тази инстанция – 07.12.2020г., съответно към настоящия момент, както се посочи по – горе Л. К. е вписана като председател на кооперацията на 19.08.2021г. в ТРРЮЛНЦ, като след проверка в ТРРЮЛНЦ от настоящият състав се установява, че е текла процедура по вписване на Л. К. като председател при съответно даване указания за отстраняване на нередовности в заявлението за вписването ѝ, но това по

никакъв начин не компрометира наличието на представителна власт по отношение същата към датата на приключване на съдебното дирене пред първата инстанция – 07.12.2020г. в качеството ѝ на временно избрана на председател на ищцовата кооперация, съответно към момента на приключване на съдебното дирене пред въззивната инстанция, при което съдът намира, че не е налице твърдяната недопустимост на атакуваното в производството решение на това основание.

Предявени са искове пред районния съд с правно основание 211, вр. чл. 207, ал. 1 т. 2 от КТ и чл. 86 ЗЗД от РПК „Пирин“ срещу Р. С. и такива с правно основание чл. 55 ал. 1, пр. 1 и чл. 86 от Закона за задълженията и договорите от Р. С. срещу РПК „Пирин“, Сандански с твърдения за внесена без основание сума в размер на 6 202, 17 лв. в полза на РПК „Пирин“ гр. Сандански.

Съгласно чл. 207, а. 1, т. 2 КТ работник или служител, на когото е възложено като трудово задължение да събира, съхранява, разходва или отчита парични или материални ценности, отговаря спрямо работодателя за липса - в пълен размер, заедно със законните лихви от деня на причиняването на щетата, а ако това не може да се установи - от деня на откриването на липсата.

Уважаването на така предявената от РПК „Пирин“ претенция по чл. чл. 207, а. 1, т. 2 КТ предполага доказване от страна на ищеца по нея, че на ответника Р. С. е била възложена отчетническа функция; че са установени твърдените липси в посочения размер към момента на съществувалото трудово правоотношение с Р. С. на сочената отчетническа длъжност. Няма спор между страните, а и от приетите писмени доказателства по делото се установява, че ответникът е бил служител на ищеца, на когото е възложено като трудово задължение да събира, съхранява, разходва или отчита парични или материални ценности за периода, за който се твърди установена липса от ищеца. Ответникът във въззивната жалба оспорва установяването на тази липса чрез приетите по делото заключения на назначената съдебно – счетоводна и допълнителна такава експертизи по подробно изложени в жалбата съображения за неправилност за заключенията на вещото лице. Съдът намира за неоснователни тези възражения на въззивника, направени едва с въззивната жалба, доколкото в проведеното открито по делото съдебно

заседание на 29.06.2020г. въззивникът е посочил, че заключението следва да се приеме след извършване на допълнителни справки от вещото лице, в същото открито съдебно заседание съдът е допуснал и назначил допълнителна съдебно – счетоводна експертиза, в заключението на която вещото лице е посочило, че е извършило нужните справки в счетоводството на въззиваемия, след което в заключението си по назначената допълнителна съдебно – счетоводна експертиза е посочил крайния си извод относно остатъка от дължимия размера на претенциите срещу въззивника. Възражението на въззивника, че при даване заключението на вещото лице, същият не е взел предвид сочения пред РС отчет за дневни продажби от 09.08.2015г. за сумата от 2 250 лева и поради това не е установена, респ. неправилно е изчислена липса е неоснователно – още при изслушване на заключението на назначената съдебно – счетоводна експертиза в проведеното по делото открито съдебно заседание на 29.06.2020г. вещото лице е отговорил, че не е взел предвид тези суми по изложените от него в заключението съображения за липса на нужните реквизити, но в заключението по допълнителната съдебно –счетоводна експертиза, което въззивният съд кредитира като правилно и обосновано, доколкото вещото лице е посочило, че то е след извършване на нужните му справки в счетоводството на ищеца, тази сума е отразена в счетоводството на ищеца на 07.09.2015г. като приход от продажба на стоки.

В своята практика Върховният касационен съд неизменно приема, че пълната имуществена отговорност по [чл. 207, ал. 1, т. 2 КТ](#) е приложима само за отчетниците - работник/служител, на който е възложено по трудово задължение да събира, разходва или отчита парични или материални ценности - [решение № 493/23.11.2011 г.](#) по гр. д. № 586/2011 г. на IV г. о., [решение № 252/18.05.2011 г.](#) по гр. д. № 1531/2009 г. на IV г. о., [решение № 152/01.06.2015 г.](#) по гр. д. № 6083/2014 г. на IV г. о. и др., всички постановени по реда на чл. 290 ГПК. Константна е и практиката на касационната инстанция, която приема, че отчетнически функции по трудово правоотношение могат да бъдат възлагани не само с длъжностната характеристика, а да произтичат от естеството на възложената трудова дейност, т. е. релевантни са както доказателства за възложени по трудовото правоотношение отчетнически задължения, така и доказателства /писмени и гласни/ за фактически изпълняваната от работника или служителя

отчетническа дейност. Доказателствената тежест за установяване на качеството на материално отговорно лице на работника/служителя по иска е на работодателя. Това означава, че съдът по иска по [чл. 207, ал. 1, т. 2 КТ](#) е длъжен да изследва във всеки конкретен случай не само длъжностната характеристика, но и какви действия фактически извършва работникът/служителят при изпълнение на трудовите си функции, за да обоснове или да изключи качеството му на материално отговорно лице /[решение № 60 от 18.02.2010 г. по гр. д. № 324/2009 г. на III г. о., решение № 1 от 31.01.2011 г. по гр. д. № 158/2010 г. на III г. о., решение № 493/23.11.2011 г. по гр. д. № 586/2011 г. на IV г. о. и решение № 226/10.07.2013 г. по гр. д. № 1298/2012 г. на IV г. о., решение № 15/10.04.2020 г. по гр. д. № 2098/2019 г. на IV г. о. на ВКС и др., всички постановени по реда на чл. 290 ГПК/](#), както и Решение № 119 от 3.08.2020 г. на ВКС по гр. д. № 2715/2019 г., IV г. о., ГК.

Константна е и практиката на ВКС относно това, че в производството по иска по [чл. 207, ал. 1, т. 2 КТ](#) на отчетника е доказателствената тежест, че не е причинил щетата и/или че не я е причинил виновно - Решение № 15 от 10.04.2020 г. на ВКС по гр. д. № 2098/2019 г., VI г. о., ГК, Решение № 206 от 22.11.2019 г. на ВКС по гр. д. № 935/2019 г., IV г. о., ГК, Решение № 56 от 10.03.2010 г. на ВКС по гр. д. № 540/2009 г., III г. о., ГК, всички постановени по реда на чл. 290 ГПК. В настоящия казус районният съд в съответствие с доказателствения материал по делото е приел, че са налице предпоставките на [чл. 207, ал. 1, т. 2 КТ](#) за ангажиране на пълната имуществена отговорност на ответника. Същият е заемал материално – отчетническа длъжност, в поверения му магазин са установени липси на стоково-материални ценности, включително и липси в касовата наличност. Липсата се състои в недостиг в касата или магазина и представлява състояние на неотчетност. Характерното за този недостиг е неустановения му произход, невъзможността да се установят причините за състоянието на неотчетност. При липсата, поради наличието за презумпция за причиняване на щетата от отчетника, неговата вина се предполага. Липсата като факт представлява вреда с неустановен произход и процесуалният закон не съдържа никакви ограничения относно доказателствените средства, с които този факт може да бъде установен, а обстоятелството дали липсите са констатирани при инвентаризации, които са извършени съобразно всички нормативни изисквания или не, не освобождава отчетника от задължението му да докаже, че не е причинил щетата (Решение

№ 324 от 6.01.2015 г. на ВКС по гр. д. № 2431/2014 г., IV г. о., ГК, постановено по реда на чл. 290 ГПК). Констатацията за наличието на липса обръща тежестта на доказване. Върху отчетника се възлага тежестта да докаже, че не е причинил щетата, или ако я е причинил, че това не е извършено виновно. В разглеждания случай ответникът не е оборил презумпцията за причиняване на щетата или че тя не е причинена виновно. От приетите писмени доказателства по делото за инвентаризация на посочените дати е установена липсата на поверените на ответника в качеството му на МОЛ стоково-материални ценности и парични средства.

Неоснователни са оплакванията на ответника, че по – късно подписала актовете за начет без възражения, след като се доверила на колегите си, тъй като така работели и преди. Самият ответник е направил извънсъдебно признание на факта на установената липса от ищеца, многократно внасяйки суми на каса и давайки съгласие за спирането ѝ ежемесечно по 80, 00 лева от трудовото ѝ възнаграждение в посочени от самата нея и установен от заключението по назначената по делото съдебно – счетоводна експертиза период, подробно описани в заключението на вещото лице по назначените съдебно – счетоводна и допълнителна такава експертиза. По въпроса съставлява ли извънсъдебното признание на страната за неизгодни за нея факти годно доказателство и дължен ли е въззивният съд да извърши преценка на признанието с оглед всички обстоятелства по делото и да изложи конкретни мотиви защо основава или не правните си изводи на него в Решение № 84 от 23.05.2018 г. на ВКС по гр. д. № 3361/2017 г., III г. о., ГК, и решение № 235 от 04.07.2011 г. по гр. д. № 513/2010 г. на ВКС, IV Г.О, постановени по реда на чл. 290 ГПК е прието, че извънсъдебното признание на неизгодни за страната факти съставлява доказателство, което следва да бъде преценявано с оглед всички обстоятелства по делото, както се преценява и съдебното признание съгласно чл. 175 от ГПК. Следва да се добави също, че макар да няма обвързваща съда доказателствена сила, признанието не може да бъде безпричинно игнорирано. Страната, която е направила извънсъдебно признание на иска или на неизгодни за нея факти, трябва да повдигне съответните възражения за нищожност, унищожаемост на признанието или неговата неистинност/неавтентичност или невярно съдържание/. Тези възражения трябва да бъдат доказани, за да може съдът да приеме, че признанието няма доказателствена стойност. Когато липсват

такива възражения или те не са доказани, съдът трябва да зачете признанието на страната. В този смисъл направените описани подробно в заключенията на експертизите по делото плащания от ответника като направени по претенцията на ищеца се явява признание на неизгодни за страната факти, което с останалите събрани по делото писмени доказателства и заключение на експертизи води до заключение на основателност на предявените от ищеца РПК „Пирин“ искове по чл. 207, ал. 1, т. 2 КТ и чл. 86 ЗЗД.

Неоснователни са оплакванията на въззивника за неспазване на процедура за извършване на инвентаризация, описана във въззивната жалба, доколкото инвентаризацията е способ, чрез който се обхващат процесите и фактите, настъпили през определен период в предприятието, и оказали влияние върху неговите активи и пасиви. Чрез инвентаризацията се установяват наличните активи и пасиви към точно определена дата. Инвентаризация на активите и пасивите се извършва през всеки отчетен период с цел достоверното им представяне в годишния финансов отчет - чл. 22, ал. 1 от ЗСч, инвентаризация може да се направи по всяко време и за какъвто и да е период. Неизвършването на инвентаризация не е пречка за установяване на липси и съответно ангажиране на отговорността на материалноотговорно лице. Ако няма извършени, уточнени и осчетоводени инвентаризации през процесния период, чрез назначената в съдебното производство счетоводна експертиза може да се направи пълен счетоводен анализ /проверка/ на всички приходи и разходи - приети и отчетени от касиера суми през отчетния период, по първични документи, приети и надлежно осчетоводени, така Решение № 317 от 15.11.2011 г. на ВКС по гр. д. № 1803/2010 г., III г. о., ГК. А в настоящия казус са издавани заповеди за инвентаризации, описани по – горе и извършвани такива за съответните периоди, съответно съставяни актове за начет, подписани без възражения от отчетника. Когато актът за начет е редовен, за оборване на фактическите констатации по него могат да се използват всички допустими с оглед на съответните факти доказателства. Оборването на фактическите констатации следва да се извърши при условията на пълно доказване. Само разколебаване на тези фактически констатации не е достатъчно, за да се приеме, че

презумпцията за тяхната истинност, е оборена - Решение № 158 от 19.07.2011 г. на ВКС по гр. д. № 1146/2010 г., III г. о., ГК, постановено по реда на чл. 290 ГПК.

Относно размера на предявения иск по чл. 207, ал. 1, т. 2 КТ:

Съдът във въззивния му състав кредитира заключението по назначената допълнителна съдебно – счетоводна експертиза като обосновано и изготвено след извършване на вещото лице на нужните справки, поради което решението на районния съд и по отношение размера на претенцията с това правно основание е правилно и следва да се потвърди.

В тази връзка предвид основателността на главния иск, основателен се явява и акцесорния такъв за обезщетение в размер на законна лихва в посочения от вещото лице размер и уважен в същия размер от районния съд.

По исковете, предявени от **Р. С.** – с правно основание чл. 55, ал. 1 и чл. 86 ЗЗД ищцата по тях следва да докаже, че ответникът по тях в периода до месец април 2017 г. е получил от нея сумата в размер на 6 202, 17 лв. общо без основание.

Доколкото в исковата молба, в която е обективизиран иска на ищцата се основава на обстоятелствата, които обосновава неоснователност на предявения срещу нея иск по чл. 207, ал. 1, т. 2 КТ и предвид изхода на делото по иска с правно основание чл. 207, ал. 1, т. 2 КТ, ищцата по иска – с правно основание чл. 55, ал. 1 не доказва ответникът по него да е получил претендираната сума без основание, поради решението на районния съд, с което този иск е отхвърлен следва да се потвърди като валидно, допустимо, законосъобразно и правилно. Предвид неоснователността на иска по чл. 55, ал. 1 ЗЗД не следва да се обсъжда допустимостта и основателността на каквито и да било възражения по него от ответника по иска, вкл. и такива за погасяването му давност.

По частната жалба с вх. № 900341/16.03.2023 г., подадена от РПК „ПИРИН“, със седалище и адрес на управление гр. Сандански, представлявана от председателя Л. К. К., чрез адв. Л. К. срещу Определение № 900023/09.02.2023 г., постановено по гр. д. № 1107/2019 г. по описа на РС – Сандански в отхвърлителната му част, както и в частта, в която на ответницата по първоначалните иски са присъдени разноси:

С атакуваното в настоящото производство решение първоинстанционният съд е **осъдил** ответника да заплати на ищеца сумата от 940, 00 лева, представляваща за разноски пред първата инстанция по предявените иски с пр. основание чл. 211 във вр. с чл. 207, ал. 1, т. 2 от КТ, както и сумата от 800, 00, представляваща разноски пред първата инстанция по предявения иск с пр. основание чл. 55, ал. 1, пр. 1 от ЗЗД; **осъдил** ищеца да заплати на ответника сумата от 337, 00 лева разноски на основание чл. 78, ал. 3 ГПК съобразно отхвърлената част от исковите.

С атакуваното Определение № 900023/09.02.2023 г., постановено по гр. д. № 1107/2019 г. по описа на РС – Сандански, първоинстанционният съд е изменил решението в частта за разноските като е осъдил ответника Р. С. да заплати на ищеца сумата вместо 940, 00 лева – 983, 26 лева, представляваща разноски пред първата инстанция по предявените иски с пр. основание чл. 211 във вр. с чл. 207, ал. 1, т. 2 от КТ и чл. 86 ЗЗД и оставил без уважение искането по чл. 248 в останалата част.

По частната жалба не е изразено становище от ответната страна по нея.

В мотивите на решението на първоинстанционният съд, касаеща разноските съдът е посочил, че на основание чл. 78, ал. 1 ГПК на ищеца се следват разноски по делото и че той е направил разноски: 356, 51 лева за внесена държавна такса; за заплатено адвокатско възнаграждение – 900 лева; 800 лева – за адвокатско възнаграждение по присъединения иск; депозит за вещо лице - 351, 30 лева, сумата от 14, 00 лева – за банкови преводи и Р. С. следва да заплати на ищеца сумата от 940, 00 за разноски пред първата инстанция по предявените иски с пр. основание чл. 211 във вр. с чл. 207, ал. 1, т. 2 от КТ и сумата от 800, 00 лева /осемстотин лева/ по иска с пр. основание чл. 55, ал. 1, пр. 1 от ЗЗД. В частната жалба срещу определението Определение № 900023/09.02.2023 г., постановено по гр. д. № 1107/2019 г. по описа на РС – Сандански, с което частично е уважената молбата по чл. 248 ГПК, жалбоподателят излага съображения относно неправилно присъденият му размер от 983, 26 лева сума, представляваща разноски по иска по чл. 211 във вр. с чл. 207, ал. 1, т. 2 от ГПК и относно присъдения размер на такива на ответницата Р. С. - сумата от 337, 00 лева разноски на основание чл. 78, ал. 3 съобразно отхвърлената част от исковите по чл. чл. 211 във вр. с чл. 207, ал. 1, т. 2 от КТ и чл. 86 ЗЗД.

След обсъждане на доказателствата, касаещи направени разноски по делото пред първата инстанция, приложения списък на разноски по чл. 80 ГПК от ищеца и внесените от него след представяне на списъка по чл. 80 ГПК на сумата от 51, 50 лева, представляваща доплащане за възнаграждение за вещо лице, което ищецът е бил задължен да внесе в последното по делото открито съдебно заседание от съда, съдът намира, че дължимите на ищеца от ответника разноски по предявените искове по чл. чл. 211 във вр. с чл. 207, ал. 1, т. 2 от КТ и чл. 86 ЗЗД съобразно уважената част са в размер дори по – нисък от определения от РС – Сандански такъв (3688, 30 лева – уважена част от исковете x разноски – 1 622, 01 лева / 7 187, 64 лева – цена на исковете), поради което частната жалбата в тази ѝ част следва да се остави без уважение. В частта относно размера на присъдените разноски на ответницата с оглед размера на отхвърлената част от исковете чл. 211 във вр. с чл. 207, ал. 1, т. 2 от КТ и чл. 86 ЗЗД, частната жалба също е неоснователна с оглед размера за който са отхвърлени исковете (3 499, 34 лева – отхвърлена част от исковете x 900, 00 лева – разноски / 7 187, 64 лева – цена на исковете).

При това решението, предмет на въззивната проверка следва да се потвърди като валидно, допустимо и правилно, както и следва да се потвърди Определение № 900023/09.02.2023 г., постановено по гр. д. № 1107/2019 г. по описа на РС – Сандански.

С оглед изхода на делото пред въззивната инстанция, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК на въззиваемия следва да се присъдят направените и претендирани от него разноски във въззивното производство в размер на 800, 00 лева за адвокатски хонорар, като възражението на въззивника за прекомерност на същия на основание чл. 78, ал. 5 ГПК, направено в откритото по делото съдебно заседание на 11.07.2023г., съдът намира за неоснователно предвид обстоятелството, че предмет на въззивното производство е решение на РС – Сандански, в което са разгледани четири иска, както и предвид разпоредбите на нормите на чл. 2, ал. 5 и чл. 7, ал. 2 от Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

При решението на съда за неоснователност на подадената частна жалба, не следва да се присъждат на жалбоподателя претендираните за това производство разноски в размер на 300, 00 лева за адвокатски хонорар.

На основание чл. 280, ал. 3, т. 1 ГПК, настоящият съдебен акт подлежи

на касационно обжалване.

На основание гореизложеното и чл. 271, ал. 1 ГПК, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 900922/02.04.2021 г., постановено по гр. д. № 1107/2019 г. по описа на РС – Сандански.

ПОТВЪРЖДАВА Определение № 900023/09.02.2023г., постановено по гр. д. № 1107/2019 г. по описа на РС – Сандански.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 3 ГПК **Р. С. С.**, ЕГН *****, с постоянен адрес: с. Дж., община Сандански да заплати на **Районна потребителна кооперация „Пирин”**, със седалище и адрес на управление: гр. Сандански, бул. „адрес“ № 13, ЕИК 000003338, представлявана от Председателя Л. К. сторените пред въззивната инстанция разноски в размер на **800, 00 лева** за адвокатски хонорар.

Решението, имащо характер на определение в частта, в която съдът потвърждава Определение № 900023/09.02.2023г., постановено по гр. д. № 1107/2019 г. по описа на РС – Сандански подлежи на обжалване на основание чл. 248, ал. 3 ГПК пред ВКС.

Решението в останалата част може да бъде обжалвано пред Върховния касационен съд на Република България в едномесечен срок от връчването му на страните с касационна жалба при условията на чл. 280, ал. 1 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____